

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

ÚNOR 1999

8.30	Betlémský kostel	JG	7. února	9.00	Blahoslavův dům	NP
10.00	Červený kostel	JG	<i>1. po Devětníku</i>	10.30	Kuřim	NP
14.15	Rychmanov	JG		13.45	Tišnov	NP
8.30	Betlémský kostel	OT	14. února	9.00	Blahoslavův dům	JV
10.00	Červený kostel	OT	<i>2. po Devětníku</i>	9.45	Tišnov	NP
8.30	Betlémský kostel	JG	21. února	9.00	Blahoslavův dům	JV
	<i>vystupování VP</i>		<i>1. postní</i>			
10.00	Červený kostel	JG		10.00	Kuřim	NP
	<i>vystupování VP</i>					
14.15	Rychmanov	JG		13.45	Tišnov	JV
				19.30	Blahoslavův dům	JV
8.30	Betlémský kostel	OT	28. února	9.00	Blahoslavův dům	JV
			<i>2. postní</i>		<i>sbor. shromáždění I</i>	
10.00	Červený kostel	OT		9.45	Tišnov	NP

LEGENDA: JG Jiří Gruber JV Jaroslav Vítok
OT Olga Tydlitátová NP Naděa Popelářová

SETKÁVÁNÍ

ÚNOR 1999

ČÍSLO 2

ROČNÍK 1

Odkaz Boženy Komárkové
- rozhovor s manžely Šimsovými

Pták na drátě

Anketa:
Potřebuje člověk k víře církev?

Domácí pobožnost

Modlitba na počátku shromáždění

Hospodine, Pane náš!
Přicházíme k Tobě jako ti,
kteří se k Tobě již léta hlásí
a snaží se žít podle Tvé vůle.
A přece vždy znovu poznáváme,
jak se nám to nedaří.
Tolik jsme toho již od Tebe přijali,
tolik jsme toho z Pisma svatého slyšeli,
ale nakonec vždy znovu tápeme
a nevíme si rady.
A když někdy poznáme,
co od nás očekáváš,
jako by nám v rozhodující chvíli
zdřevěněly ruce a nohy
a jazyk se nám přilepi na patro.
Náš život tak málo nese stopy Tvého evangelia,
že je nám z toho smutno a stydno.
Ale přesto přicházíme,
neboť lépe je stydět se před Tebou,
než zůstat sami ve své pyšce.
Lépe je naslouchat Tvým soudům,
než sami sebe chválit.
Lépe je být s bratry a sestrami,
než se nad ně povyšovat.
Děkujeme Ti, Bože, za dnešní shromáždění
a Slovo, které jsi pro nás připravil.
Věříme, že to pro nás opět bude pomoc
a posila v našich starostech a úzkostech.
Chvála Tobě, Bože, za všechno Tvé dobrodiní.
Amen.

J.G.

Zpěvákům

David Mikolášek

Z nás každý přijal
svůj jedinečný úděl.

Navíc my všichni
máme stejný dar.

Ten dar je hlas,
citlivý sluch
a pevný dech.

Když v stejném rytmu
a stejné tónině
zpíváme do nedělních rán,
je to dobře.

Když hlasy se proplétají
v sváteční harmonii
a slovům je rozumět,
je to dobře.

Když vede nás ta,
co před námi stojí
a velí našim hlasům,
k službě všem
a tomu jedinému,
je to dobře.

Víkend ve Vídni

Již několikrát rok je začátek května
vyhrazen mládežnické brigádě na Blaž-
kově. Kromě mládežníků z našeho sboru
se jí účastní také přátelé z partnerského
sboru ve Vídni. Takové setkání je pak
nejen motivací ke studiu cizího jazyka
(alespoň na rok), ale pro mnohé také
zjištěním, že přes rozdílný jazyk máme
hodně společného. Minulý rok vznikly
nějaké problémy a z Vídne nikdo nepřijel.
Shodli jsme se na tom, že pokud chceme
ve spolupráci pokračovat, měli bychom se
sejít a promluvit si o potížích, nových
nápadech a případných změnách.

Z Brna jsme se do Vídne vydaly tři.
Martina Nykodýmová, Marta Kučerová a
já. Když jsme v sobotu dopoledne dorazily
na vídeňské autobusové nádraží, už nás
tam čekal pan Reining (osoba číslo 1
na vídeňské straně a moc sympatický pán).
Jen co jsme si zamluvily zpáteční místa,
vydali jsme se na cestu (nebo spíš jízdu)
k Reinigung, kde jsme měly spát. „Doma“
nás už čekala usměvavá paní Reiningová
s obědem a kávou. Sraz s mládežníky byl
až odpoledne, takže byla spousta času
dohnat to, co bylo ráno budíkem
přerušeno.

Kostel našeho partnerského sboru je
prakticky ve středu Vídne. Vyrázili jsme
dřív, abychom si po cestě mohli prohléd-
nout vánoční město. Všude byla spousta
světél, blikavých žároveček, zelených větví,
stejně jako v Brně. Vrcholem vánoční
výzdoby byl obrovský adventní svícen,
na kterém hořely už tři svíčky (nedokázaly
jsme poznat, jestli hoří opravdu nebo
jenom jako). Pak jsme zašli do jedné
z bočních uliček a už jsme byli u kostela.
Naše německo - anglicko - české jednání
bylo příjemné. V tomto případě bych

myslím mohla použít i slovo „konstruk-
tivní“. Při zpáteční cestě jsme potkávali
spoustu elegantně oblečených dam a pánů.
Bylo vidět, že se v celé velké Vídni koná
spousta nejruznějších kulturních akcí.
Po večeri jsme se i my zařadily do této
skupiny lidí. Sice bez Martiny, ale zato s
panem Reiningem a Wielandem, jsme šli
na adventní koncert do Mozartova sálu.
Účinkujícími byli Philharmonic Schram-
mel. Kvintet ve velmi netradičním složení:
dvoje housle, kytara, akordeon a violoncel-
lo. Hráli hudbu vídeňských klasiků, tzn.
polky, valčíky, waltz, kvapík... Jednotlivá
čísla byla proložena četbou vztahující se
nějakým (většinou humorným) způsobem
k Vánocům. Já sama sice německy
neumím, ale i stručný překlad stačil
k tomu, abych se příjemně bavila. Tímto
koncertem nebyla kulturní náplň naší
návštěvy celá. Potom, co se nabažily uši,
přišly na řadu oči. V neděli odpoledne jsme
šli na výstavu o Egyptě do uměleckohisto-
rického muzea na náměstí Marie Terezie.
Asi největší zajímavostí byly mumie.
(překvapivě malé, myslím na výšku.)
Každý takto pochovaný měl na místě obli-
čeje destičku, na které byla jeho podobiz-
na. Takových destiček tady byla spousta a
každá z nich byla opravdu dobře nakres-
lená, skoro jako fotka. Porovnávat je
s některými podobiznami na našich
zámcích by šlo opravdu těžko. Projít si celé
muzeum a všechny obrazy a jiné exponáty
si pořádně prohlédnout by byla záležitost
několika dnů či týdnů. Tolik času jsme my
bohužel neměly. Snad někdy příště.

Z Vídne jsme se myslím všechny vrace-
ly dost nadšené. Tak si říkám, že výsledek
celé návštěvy několikrát předčil jakákoli
očekávání. Celá spolupráce bude (aspoň
doufám) konečně jenom spoluprací mláde-
že s mládeží.

d

Rozhovor

Odkaz Boženy Komárkové

Rozhovor s manželi Šimsovými

Letos 27. ledna jsou tomu dva roky, co zemřela doc. PhDr. Božena Komárková, ThDr.h.c., nositelka řádu TGM. Zemřela před svými 94. narozeninami. Kdo ji znali, oslovovali ji „paní profesorko“ a mohu potvrdit, že její život byl oddán hledání pravdy a Božího slova, jak stálo na smutečním oznámení. Považujeme si za čest, že byla členkou našeho sboru.

V nakladatelství Eman v Heršpícih vycházejí nyní Spisy Boženy Komárkové a k vydání je připravují manželé Šimsovi – farář Jan Šimsa a jeho žena PhDr. Milena Šimsová. Z proponovaných šesti svazků je jich na trhu už pět. Poslední dva „O svobodě svědomí“ a „Ve světě a ne ze světa“ byly uvedeny ke čtenářům teď 23. ledna. Dostávají se nám do rukou opravdu slíbené knížky. Obálku navrhl Zdeněk Šorm, odpovědný redaktor je Tomáš Trusina.

O rozhovor jsme požádali manžele Šimsovy, jejichž vztah s paní profesorkou byl více než přátelský, vpravdě rodinný. Jan Šimsa ji znal od chlapeckých let z roku 1945 z Akademické YMCA a Milena Šimsová od let studentských, kdy jako členka brněnského Sdružení mládeže se zúčastňovala přednášek, které paní profesorka mívávala v „Blahoslaváčku“ a na „Zelené faře“.

Jak a kdy jste se s paní profesorkou opravdu důvěrně sblížili?

Milena Šimsová: Když jsme se s Jendou měli brát, tak Jenda přišel s návrhem, že ji požádá, aby byla svědkem na naší svatbě, a od té doby začaly takové rodinné vztahy. Jezdila za námi do Kláštera, stala se kmotrou naší Aninky. Když jsme přišli do Prosetína, tak ji Jenda domluvil u Dědi Svobodové pronájem podkrovní světničky. V Prosetíně jsme byli dvanáct let a ona tam byla každé léto s námi. Tím vztahy velmi zintenzivněly. Ze začátku k nám chodila na obědy a vedla debatu s našimi dětmi, zvláště s Martinem. Jenda s ní domluvil, že při bohoslužbách promluví, třeba při příležitosti výročí m. Jana Husa nebo o vztahu k Němcům. Lidé na vesnici poslouchali její projevy s velkým napětím, ohromně si jí ve vesnici vážili, i když zase na druhé straně si s vesnickými lidmi vždycky nerozuměla. Nebylo to snadné, ale bylo to veliké obohacení našeho života v Prosetíně.

Jan Šimsa: Znášobilo se to ještě tím, že na léto začali do Prosetína jezdit i Hejdánkové z Prahy a vedli jsme společné rozpravy a debaty. Jezdily i návštěvy z ciziny. Vzpomínám si, že na 1. června 1969 přijel profesor Hromádka a na faře se večer sešla skupina: Ladislav Hejdánek, paní profesorka, Vítězslav Gardavský a Zdeněk Štěpánek, to byli tehdy učitelé na Vojenské akademii, a došlo k zásadnímu rozhovoru, co dál. Je zajímavé, že si lidé nikdy nestěžovali na její srozumitelnost. Přece jen profesori, doktoři, filozofové a sociologové jsou pro venkovské posluchače náročné sousto, ale paní profesorka měla vždycky neobyčejný cit pro toho, ke komu mluví. Rozuměli ji děti, když mluvila k dětem, rozuměli ji lidé v Prosetíně, rozuměli ji i profesori vysokých škol.

Ano, to je pravda, jejími přednáškami jsme byli vždy naprosto podmaněni. Ale myslela i na praktickou stránku života svých bližních.

Milena Šimsová: Ano, vůči nám stála vždy velmi solidárně od těch let padesátých až do konce, prostě kdykoliv jsme se dostali do nějaké těžké situace, tak vyjadřovala svou solidaritu nejenom tím, že nás finančně podporovala, ale vždy dovedla říct pravé slovo v takových situacích.

Jan Šimsa: Ona velmi dobře pletla svetry a o tom by mohli vyprávět i moji přátelé; když se někdo vrátil z vězení, byl zmíněn a dostal svetr.

Milena Šimsová: Byla hluboce lidská, taková soucitná. Myslela na lidi, kteří se ocitli v nějaké nouzi nebo trápení. To se netýkalo jenom nás.

Vy oba jste připravili a připravujete spisy Boženy Komárkové k vydání. Jak k tomu došlo?

Milena Šimsová: Možná by bylo zajímavé připomenout trochu historii. Při domovní prohlídce v lednu 1977 zabavili paní profesorce dopis, který kdysi v 60. letech napsala Ústřednímu výboru KSČ. A když potom odešli, tak si říkala: „No, tak já teď budu mít nepřítelkyni kvůli dopisu, který je už pasé.“ A nám řekla: „Je to věc už uzavřená a takových lester tady mám víc. Já bych se toho nejraději zbavila, aby odtud nemohli nic odnést, protože já nemám možnost to u sebe někde schovat.“ Dokonce šla tak daleko, že požádala profesora Vydráče, aby ji to odnesl do sběru. Josef Vydráček k nám tehdy přišel, prohodili jsme to, a protože jsme už tehdy měli docela vyzkoušený způsob, jak v domku věci, které

jsem nechtěli, aby přišly do rukou bezpečnosti, ukrýt, tak jsme se domluvíli. A pan profesor ty věci, které mu dala (nám by je nikdy, z obavy o nás, nedala), nám sem přinášel. Ale on udělal mnohem víc, u každého lestra udělal poznámku. Paní profesorka to vyťahovala ze zásučky a vždycky u toho řekla: „No tohle jsem psala pro sborník, ale z ohledu na katolíky to nikdy nevyšlo.“ „A tohle jsem poslala do sborníku ivančického gymnázia a taky to tam neotiskli, asi pro to, že je tam zmínka o tom židovském chlapci.“ „Toto jsem psala ještě ve vězení,“ a vždycky udělala takovou poznámku o okolnostech vzniku textu a Josef Vydráček to všechno zaznamenal a přinesl to sem. Tím udělal velmi mnoho. Když se pak připravoval sborník k jejím osmdesátinám, tak jsme s profesorem Vydráčkem udělali jednak bibliografii, kde jsme zachytili i věci, které vyšly v samizdatu, a jednak jsme udělali soupis textů. A tehdy jsme byli všichni ohromeni množstvím textů, které nikdy nikde nevyšly. Kolovaly pouze v opisech. Uvědomili jsme si, že by to nemělo zůstat jenom v archivu.

Nebyly však finanční možnosti tyto práce vydat, že? Až když paní profesorka dostala odškodnění za léta ve vězení?

Jan Šimsa: Tomáš Trusina v Nakladatelství Eman vydal knížku rozhovorů „Božena Komárková a její hosté“, která vyšla v samizdatu a byl ochoten s pomocí těch peněz vydat další texty, které dosud nevyšly. V Pedagogickém nakladatelství vyšel před tím „Původ a význam lidských práv“, „Obec Platonova a Augustova“ a u Šabaty „Sekularizovaný svět a evangelium“. To jsou základní věci, s nimiž počítala, že vyjdou. Kdežto to, co vydáváme my, jsou příležitostné texty, o kterých si myslela, že měly svou cenu kdysi dobově a teď se mají vyřadit.

Bylo to dramatické. Při hledání potvrzení tzv. §255, které bylo nutné pro vyplacení peněz, najednou vytáhla černý sešit, o kterém nikdo nevěděl, a strojopis vzpomínek z vězení z roku 1960 a dala nám to. Začíná slovy Arlette a považovali jsme ho za ztracený. V sešitě jsme našli deník, který si vedla ve vězení ve Vratislavi. Byl už velmi těžko čitelný, psaný tužkou. To, co pak zpracovala v Arlette, jsme v něm našli v podobě zápisů - najednou se nám paní profesorka obje-

vila v jiném světle, než jsme ji znali. Teď ale vyvstala těžká otázka - zveřejnit tyto čisté osobní záznamy, nebo ne?

Milena Šimsová: Nedá se to jednoznačně říct, jestli by s tím souhlasila nebo ne. Několik let před tím jsme připravovali Na každý den a udělali jsme to po vzoru Káji Trusiny tak, že jsme vybrali tety významných lidí určité masarykovsko-rádlovské linie, a taky jsme zařadili texty profesorky Komárkové - úryvky z jejich článků jako výklad biblického textu. Jenda tehdy poradil, abychom se ji na to předem neptali, takže jsme ji to donesli, až když to bylo hotové. Byla velmi potěšena a řekla: „Sama mezi takovými velkými mrtvými.“ Vážila si toho. Já jsem, vždycky ve vzpomínce na to, čerpala jakési oprávnění a odvalu k tomu toto udělat, otisknout tyto texty bez jejího vysloveného souhlasu.

Vznikly sličné knihy, které nacházejí a najdou své vědecké čtenáře. Je dobré, že se to stalo. Ještě je ohlášeno poslední, šestý díl Spisů Boženy Komárkové.

Jan Šimsa: Díl je už dokonce připravený. Začátkem ledna jsem už četl předmluvu J.M. Lochmana - to je také její vděčný žák, který dal v roce 1982 podnět k zahájení řízení, aby dostala čestný doktorát teologie basilejské univerzity. Poslední díl se bude jmenovat „Tolerance jako podmínka života“ a bude obsahovat historické texty Boženy Komárkové. Vyjadřuje se v nich třeba proti protireformačnímu a vůbec totalitnímu myšlení, vysvětluje význam Tolerančního patentu ne jen pro evangelickou církev, ale pro celé české obrození. Tolerance jako taková je podmínkou svobodného života a bez tolerance to nepůjde. V tom je aktuálnost dnes - tolerance je podmínkou naší civilizace.

Milena Šimsová: Ona tím vlastně dovršila svou učitelskou činnost. Vyučování považovala vždy za velmi důležité a vlastně na půdě evangelických sborů ji zůstala poslední možnost, kde mohla lidi učit.

Je třeba si přát, aby nemalé dílo profesorky Boženy Komárkové našlo hodně nových, mladých, pozorných a dychtivých čtenářů. Musíme být za tento dar opravdu vděční.

Rozhovor připravila PhDr. Eva Šimková

Společenská

Sbor Brno I

Tento měsíc oslaví svoje kulaté narozeniny tyto sestry a tito bratři:

2.2.	Jiří BUĎA z Brna - Nového Lískovce	50 let
9.2.	Hedvika SOBOTKOVÁ z Brna - Pisárek	80 let
14.2.	Petr GALLUS z Brna - města	20 let
14.2.	Blažena HEDVIKOVÁ z Modřic	81 let
15.2.	Tereza PROKOPOVÁ z Brna - Nového Lískovce	10 let
17.2.	Jaromír CHMELÍK z Brna - Stranic	80 let
17.2.	Zdeňka KUČEROVÁ z Brna - Žabovřesk	82 let
17.2.	Anna MACHÁČKOVÁ z Brna - Žabovřesk	91 let
21.2.	Pavel SMILEK z Ochozu u Brna	40 let
21.2.	Drahomíra ŠTANCLOVÁ z Brna - Žabovřesk	91 let
22.2.	Vlasta KLOBASOVÁ z Brna - Starého Lískovce	81 let
24.2.	Dolly KRÍŽOVÁ z Brna - Židenic	87 let
25.2.	Miloš JANDA z Brna - Ponavy	60 let
25.2.	Marie OPLETALOVÁ z Brna - Veveří	87 let
25.2.	Jana VONDROVÁ z Brna - Králova Pole	10 let
26.2.	Milada PADĚROVÁ z Brna - Černých Polí	83 let
28.2.	Martina RYBNÍKÁŘOVÁ z Brna - Bohunic	20 let

Výběr byl proveden způsobem 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80 a více let

Všem blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

V měsíci prosinci roku 1998 jsme se rozloučili:

7.12.	JUDr. Ferdinand Paráček z Brna - Pisárek (nar. 1908)
10.12.	Olga Valová z Brna - Husovic (nar. 1925)
18.12.	Františka Juráčková z Brna - Králova Pole (nar. 1908)

rubrika

Sbor Brno II

Tento měsíc oslaví svoje kulaté narozeniny tyto sestry a tito bratři:

1.2.	Miluše UMLÁŠKOVÁ z Brna - Řečkovice	88 let
1.2.	Jarmila KOMÍNKOVÁ z Brna - Žabovřesk	76 let
6.2.	Milada ŠEVČÍKOVÁ z Letovic	76 let
8.2.	Lydie ŠÁLKOVÁ z Brna - Králova Pole	75 let
9.2.	Jarmila CHADIMOVÁ z Brna - města	80 let
10.2.	František ZOUNEK z Brna - města	86 let
10.2.	Vlasta BARTOŇOVÁ z Brna - Řečkovice	75 let
15.2.	Ludmila MALÁŠKOVÁ z Kuřimi	75 let
19.2.	Marie KAŠÍKOVÁ z Brna - Žabovřesk	82 let
20.2.	Josef BUFFI z Brna - města	86 let
22.2.	Zdena PROCHÁZKOVÁ z Brna - města	75 let
23.2.	Miloslava LUKLOVÁ z Brna - Řečkovice	87 let
24.2.	Ludmila BĚLOHOUBKOVÁ z Brna - Králova Pole	94 let
25.2.	Marie DOBEŠOVÁ z Brna - Bystřice	84 let
27.2.	Libuše SEDLÁKOVÁ z Brna - Králova Pole	87 let
27.2.	František PŘIDAL z Brna - Mokré Hory	77 let

Výběr byl proveden způsobem: 70, 75 a více let.

V prosinci byla pokřtěna:

6.12.	Michaela Svobodová, narozená 11. září 1998, z Brna - Řečkovice
-------	--

Všem blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

Pokud jsme na někoho zapomněli nebo údaj uvedli chybně, dejte to, prosíme, na vědomí ve farní kanceláři příslušného sboru.

Dopis

V Brně 3.11.1998

Vážený pane faráři,

první neděli adventní jsem se chtěl zúčastnit V.P. Když jste však před odchodem prvních přístupujících vyzval účastníky, aby si „na usmíření“ podali ruce, nedokázal jsem se přemoci, abych se zařadil mezi další přístupující. Proč si mám podávat ruku na usmíření s bratrem či sestrou, které třeba ani neznám a s kterými jsme si navzájem neublížili? Nejčastěji si ubližujeme se svými nejbližšími, ale s nimi bychom si měli navzájem odpouštět „průběžně“, ne až když jdeme k Večeři Páně, tak jak to známe z Ef 4,26: „Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce“.

Pokládám tedy podávání rukou v tomto případě za formální akt, který do V.P. nepatří, který ji vlastně svou formálností znevažuje. Snad to chce být jakýsi vstřícný krok v rámci ekumenických vztahů - tento dojem měla také jedna sestra, která seděla v lavici vedle mne. Ale i takovouto snahu bych v tomto případě odmítl.

A tak jsem k V.P. nešel. Měl jsem totiž „na vybranou“ - buď ruku podat, v rozporu s tím, o čem píši výše, čili jsem, že bych to nedokázal, nebo nepodat, což by mohlo dopadnout trapně a já bych tak narušil vážnost té chvíle.

Závěrem chci říci, že bychom si měli uvědomit, že přidáváním, doplňováním nějakých vnějších úkonů k biblické zvěsti či snahou o nějaké „oživení“ můžeme zastrčit či zkrasit její podstatu.

Radový člen I. sboru

Vážený bratře!

Jediné, čemu ve Vašem dopise nerozumím a co mne mrzí, je, že jste se nepodepsal. Mohli jsme se přece sejit a celou věc probrat a navzájem si porozumět. Proto se pokouším Vás oslovit alespoň touto cestou.

Zcela chápu Vaše rozpaky podat v kostele ruku cizímu člověku. I já jsem na vojně při občasných návštěvách katolického kostela nevěděl, co si mám počít, když se ozvalo: „Podejte si ruce na znamení pokoje.“ Nikoho jsem tam neznal. Lidé v lavicích seděli daleko. A také se mi to nechtělo dělat na povel.

Později jsem si jako kazatel uvědomil, jak je důležitá, abychom ve svých shromážděních překonávali vzájemné odcizení, nežijeme a lhostejnost, s kterou do nich leckdy přicházíme a bojujeme i odcházíme. Jednou jsem si všiml, jak si před vysluhováním Večeře Páně někteří bratři, kteří stojí v kruhu vedle sebe, podávají ruce. Snad to byl jen prostý pozdrav, ale mě tehdy napadlo, že právě sem by se hodilo pozdravení pokoje, které se mi v obnovené katolické liturgii líbilo, ale k němuž jsem sám měl výhrady, protože jsem se tak jako Vy děsil formálnosti.

Výzva k pozdravu v lavicích mi přišla vynucená, ale ke stolu Páně každý přichází z vlastního rozhodnutí a s touhou po smíření. Právě zde by symbolické podání rukou mohlo vyjádřit, co v tu chvíli vyznáváme slovy a prožíváme v srdci. Vzájemné odpouštění, přání Boží pomoci druhým a odhodlání změnit svůj život.

To, že se člověk u Večeře Páně ocitne někdy vedle své vlastní ženy, jindy vedle svých dětí nebo rodičů a jindy třeba vedle „úplně cizího člověka“, odpovídá, myslím, dobře rozsahu našich provinění. Naše vina (to, co si navzájem dlužíme) zasahuje celý svět. Mé nejbližší i ty, které ani neznám a znát nechci. Podáním rukou si to však mohu hmatatelně uvědomit. Když jím s někým z jednoho chleba a piji z jednoho kalicha (v Americe má ovšem každý svůj vlastní kalíšek ...), už to pro mě není a nesmí být cizí člověk. Vždyť se známe od Večeře Páně!

Jako kazatel jsem vždy znovu prožíval vlastní nehodnost, abych mohl lidem sloužit znamením Božího odpouštění. Potřeboval jsem proto alespoň symbolické ujištění, že si s lidmi ve sboru navzájem odpouštíme, čím jsme se navzájem zklamali a v čem jsme si nepochopili. Proto jsme si vždy podali ruce s bratrem kurátorem a namátkově i s dalšími bratry a sestrami, tak jak přicházeli do jednotlivých kruhů.

Myšlím, že naše víra potřebuje činy, které by ji viditelně potvrzovaly, byť jsou to často jen činy symbolické. Viditelným znamením Boží milosti jsou jednoznačné svátosti. Ale v životě církve je i řada dalších znamení: vzkládání rukou, povstání při čtení Písma a modlitbě, podání rukou při vycházení z kostela (ani zde ještě dlouho nebudu všechny znát jménem), gesto požehnání, talár kazatele. Tyto symboly jistě nejsou nutné, ale bylo by zbytečné se jich vzdávat. A občas je, myslím, možné zavést i něco nového, jestliže to odpovídá obsahu biblické zvěsti.

Myšlím, že podání rukou na znamení smíření a pokoje při Večeři Páně by se mohlo zvláště v městském sboru stát příležitostí, abychom se chtěli více poznat a nezapomínali, že k sobě patříme, i když se často neznáme. Nemám rád, když jsme si anonymní.

Ve vši pokoře a úctě Váš farář Jiří Gruber

Sborová neděle s panem kantorem Neufeldem

V Brně 9. 1. 1999

Druhou lednovou neděli jsme se sešli na faře na Opetalově ulici ke společnému obědu i odpolední, které připravil odbor křesťanské služby. K obědu nás bylo poměrně málo - 23 bratrů a sester -, ale v milém ovzduší a pohodě jsme poseděli u jídla, které jsme vzájemnou pomocí připravili na stůl. U moučnicku a kávy ubíhal čas velmi rychle a než jsme se nadáli, začali se scházet další bratři a sestry k odpolednímu programu.

Kolem druhé hodiny jsme uvítali v našem středu pana A. Neufelda, kantora Židovské náboženské obce v Brně. Požádali jsme ho, aby nás seznámil se životem židů dnes, s jejich svátky a zvyky.

Přednáška pana Neufelda byla nesmírně zajímavá a ukázala nám nejenom na židovské tradice a způsoby vycházející ze Starého zákona, ale i na současné problémy, které vyvstaly následkem násilně přerušovaného života židovské komunity druhou světovou válkou.

Od 50. let, kdy pan Neufeld působí jako kantor Židovské náboženské obce, nebyl obřezán ani jeden chlapec, nebyl v synagoze požehnán ani jeden sňatek. Celkový počet židů přihlášených do obce je asi 300 v rámci celého jihomoravského kraje. Mladé lidi, kteří projevují zájem, přivádí do synagogy spíš zvědavost nebo výhody, které by případně mohli členstvím získat. Neznají nic z historie, neznají Starý zákon. Nejsou učitelé, nejsou školy. K tomu, aby se v synagoze při bohoslužbě mohlo číst z Tóry, musí být přítomno nejméně 10 mužů, kteří splňují předepsané podmínky k tomuto posvátnému obřadu. Shromáždit každý týden pro sobotní bohoslužbu 10 mužů, bývá často problém.

Velmi zajímavé a pro nás zcela nové bylo pojetí příchodu mesiáše, jak nám je pan Neufeld vyložil. Podle jeho výkladu očekávají židé Mesiáše v podobě duchovní,

nikoliv tělesné. Slyšeli jsme také krásné zpěvy.

Není možné se zmínit o všem, co jsme se v přednášce a rozhovoru s panem kantorem dozvěděli, jakého obohacení se nám dostalo. Jednu věc je třeba přece jen zmínit. Každý rok se v synagoze v Brně na Skořepce koná tryzna za oběti holocaustu. letos se uskutečnil v neděli 18. dubna. Pan Neufeld nás na toto shromáždění upozornil a pozval. Začátek bude upřesněn na pozvánce, kterou ještě náš sbor dostane.

Myšlím, že mohu za všechny, kdo se sborové neděle zúčastnili, říci, že jsme prožili neděli nad jiné pěknou, neděli, která nás obohatila o nové poznatky i o pocit radostného obcenství.

Rut Hanáková

Z „Kavárničky“

Jsme vděční za pravidelné zamyšlení nad textem Písma v 1. programu.

V druhém programu je v únoru plánováno:

O Leontýně Mašinové

(bratr Lubomír Bukáček)

Hudební odpoledne

(bratr Jan Pospíšil)

Pele – mele

Čtení apokryfů K. Čapka

(pan Jiří Dušek)

Nabídka kursů Synodní rady

Kurs pro starší mládež: 20.-27.3

V domě Sola fide v Janských Lázních.

Přednášející: Jan Sokol, Erazim Kohák, Malcolm Haslett

Kurs pro laiky: 24. 4. - 30. 4.

V domě Sola fide v Janských Lázních.

Téma: ep. Římanům (Pavel Pokorný)
Setkání nad knihou (Michal Kitta)

Přihlášky poslat co nejdříve na adresu SR.

Domácí pobožnost

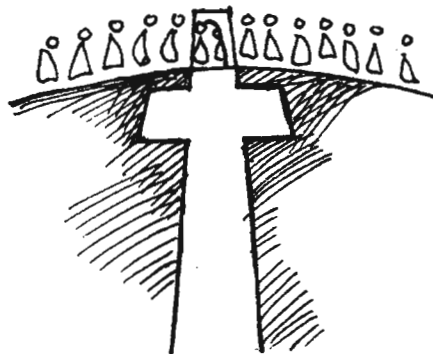
CESTA K ŽIVOTU

Nežijte tak, jako žijí pohané podle svých marných představ. Mají zatemněnou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce. Otupěli, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci. Vy jste se však u Krista takovým věcem neučili, pokud jste ovšem o něm slyšeli a byli vyučeni podle pravdy, která je v Ježiši. Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblecte nové lidství, stvořené k obrazu Božímu ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – tak i my máme vstoupit na cestu nového života s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Ef 4,17-24

Přiznat se k Ježiši jako Pánu života a smrti a uvěřit v něj ve svém srdci (Ř 10,9), to nám není vrozené. To nemáme po svých rodičích jako nějaký dědičný náboženský gen. To se děje, jen když Bůh očistí naše srdce mocí svého Ducha (Mt 15,1; Sk 15,8,9) a my uslyšíme slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a tak vykročíme na cestu nového života s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Když jsme se narodili na svět, nevěděli jsme nic o Bohu. Nevěděli jsme, že jej můžeme volat a jej vyzývat. Buďme proto vděční za všechny Boží posly v rodině, kteří nás učili ranní a večerní modlitbičku Broučků a děkovat u stolu za jídlo. Važme si svých kazatelů (1Tm 5,17), bratří a sester v církvi, kteří nás vedou k Ježiši Kristu,

kteří zjevuje nebeského Otce, a tak vkládá do srdce důvěru, že Bůh je nám blízko, že nás slyší a pomáhá všem, kteří jej milují a jeho slovo poslouchají (J 4,23; Mt 11,27; J 14,13-17).

Člověk může zdravím kypět a domnívat se, že mu nic nechybí, že má vše, po čem touží, že je šťasten, avšak nemusí vědět, že je ponořen v duchovní smrti, že v ní žije. Nemusí pozorovat svou vzdálenost od Boha, že žije bez Krista a bez naděje, která neklame a netroskotá. Ošidné je, že při tom člověka nic nebolí, nic necítí a neuvědomuje si, že jeho život není v pořádku. Proto nás apoštol napomíná: „Nežijte tak, jako žijí pohané podle svých marných představ. Mají zatemněnou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce.“

Čas darovaný k setkání s Božím slovem, čas poznání Boha a jeho pravdy (1Tm 2,4), můžeme promarnit. Nemusíme učinit rozhodující krok víry z duchovní smrti do věčného života (J 5,24), který je možno učinit, jen pokud žijeme v těle na zemi. Vítězit nad duchovní smrtí mohou teprve tehdy, až se odváží žít ve víře, naději a lásce s Kristem.

Z přirozenosti podléháme svému tělesnému, psychosomatickému myšlení, které vede ke vzdoru proti Bohu a klade mu vyčítavé otázky: proč to a ono na zemi dopouští, proč já musím trpět, proč ti druzí se mají lépe než já. Takových myšlenek tryská z našeho srdce mnoho.

Obrat nastane, když se dáme vést v myšlení a jednání Duchem svatým, t.j. mocí Kristova učení (J 6,63). Naše oči se otevrou a my spatříme tolik dobrých darů a věcí, které nám Pán Bůh každého dne dopřává, že jej začneme chválit, jemu děkovat a radovat se z nich. S vděčností si také uvědomíme, čeho se nám dostává prostřednictvím druhých lidí v rodině, bratří a sester v církvi, našich bližních. Poroste v nás touha slyšet Boží hlas vycházející ze svědectví proroků a apoštolů, budeme chtít rozumět Boží vůli a plnit ji, a tak chápat hluboký a dobrý smysl života a jeho zákonů.

Modlitba:

Svatý Bože, náš nebeský Otče, přeješ si, abychom odložili starý způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi.

Prosíme pokorně, přetvoř mocí svého Ducha naše myšlení, abychom vstoupili na cestu nového života, abychom umírali hříchu a živi byli v Kristu Ježiši, tvému milému Symu.

Sešli své světlo a svou pravdu, aby nás vedly k tobě, Bohu naší spásy, i ke všem lidem, mezi něž nás staviš v životě na této zemi, abychom jim byli ku pomoci a stali se požehnáním.

Jiří Staněk

Dětský klub

Co to je a jak funguje dětský klub? Začalo to asi před 7 lety. Jsme sice velký sbor, ale jednotliví členové jsou roztroušeni po celém Brně. Máme tedy jen málo možností spolu trávit čas. Stejně tak je tomu i s našimi dětmi, především s těmi menšími. Vzhledem k prostorám sboru výhodně situovaným v centru města vznikla myšlenka, že by se mohly scházet na takových hrátkách právě na půdě sboru.

Se sestrou Klocovou jsme obeslaly všechny děti ve věku 3-6 let, které byly u nás pokřtěny nebo jinak zaregistrovány. Našlo se několik zájemců, a tak jsme se jedenkrát za týden začali scházet. Co jsme dělali? Trochu výtvarné činnosti, trochu cvičení, hry s mafiánským divadlem, povídali si a tak. Všechno toto mohly děti dostat samozřejmě i jinde a možná daleko kvalitněji. Důležité ale bylo všechno směřovat k našemu milému Spasiteli Pánu Ježiši. Proto jsme čím dál více zařazovali různé příběhy dětí, hrané papírovými loutkami nebo jinak, na kterých jsme ukazovali Boží láskyplný vztah k člověku.

V roce 1993 převzala na dva roky práci v dětském klubu sestra Malachová. V té době se v nedělní škole v nejmłodším oddělení vyučovalo podle sešitů „Učíme se spolu“. Každé biblické téma bylo obohaceno spoustou nápadů, jak je dětem více přiblížit. V dětském klubu se tedy téma z nedělní školy zopakovalo a rozšířilo o další činnosti. Když sestře Malachové nastaly mateřské povinnosti, převzala jsem práci v klubu já a na rok se mi významnou pomocnicí stala sestra Denisa Sochorcová. Od té doby mám jen příležitostné pomocnický a velmi bych uvítala ochotnou sestru nebo bratra, kteří mají srdce otevřené pro tyto maličké a rádi by jim věnovali svůj čas a námahu.

Tento školní rok navštěvuje dětský klub 10 dětí (všichni chlapci) ve věku 5-7 let. Vzhledem k jejich věku (na poměry klubu vyššímu) se klub způsobem více přiblížil biblické hodině. Téma a důrazy volím podle potřeby dětí, vždy však ve vzájemné návaznosti. Pro přípravu používám nejvíce materiály pro práci s předškolními dětmi „Objevujeme Bibli“. To by mohlo být asi vše podstatné o dětském klubu. Využívám ale této příležitosti k výzvě. Do našeho sboru patří několik násobně více dětí, než vidáme na našich shromážděních, prosím vás proto o modlitby, aby i ty ostatní u nás našly společenství s Pánem Ježíšem a jeho velkou rodinou církeve.

Ladislava Ryšavá

Třicet dní pro občanský sektor

Milé sestry, milí bratři,

v měsíci únoru bude probíhat druhý ročník celostátní kampaně nevládních neziskových organizací "Třicet dní pro občanský sektor". V rámci této akce, při níž chceme zviditelnit činnost Střediska Diakonie ČCE v Brně, uskutečníme dvě aktivity, na které vás chci pozvat.

V úterý 23. 2. - Den otevřených dveří ve Středisku Diakonie ČCE v Brně, Hrnčířská 27. Otevřeno 10 - 18 hod. V 10 hodin slavnostní otevření suterénních místností. Můžete si prohlédnout stávající prostory, které doposud středisko využívalo v přízemí domu i prostory nově zrekonstruované v suterénu, které budou sloužit především Dennímu centru - Domovince.

V neděli 28. 2. - Výstava ručních prací klientů Domovinky v Červeném kostele v době od 11 do 15 hodin.

Na obě akce Vás za všechny naše zaměstnance i klienty Domovinky srdečně zvou a těším se na setkání s Vámi.

Eliška Soběslavská

Daňové přiznání

V kanceláři farního sboru je možné si během měsíce ledna telefonicky nebo ústně objednat potvrzení o celkové výši darů, které je pak možno využít při přiznání daně z příjmu ke snížení daňového základu.

Sborová kancelář Brno I.

Pro ty, kdo by chtěli odevzdat salární příspěvek bankovním převodem nebo

trvalým příkazem ze svého účtu uvádíme čísla sborových bankovních účtů:

Sbor Brno I. - 2208252-628/0800

Sbor Brno II. - 6108259-628/0800

Ekumenické bohoslužby na Petrově

Již tradičně přijali brněnští křesťané pozvání biskupa Vojtěcha Cikrleho, aby společnými bohoslužbami zahájili nový rok. Sešli jsme se v katedrále 1. ledna v 15 hodin. Mezi předsedajícími byli zastoupeni představitelé většiny brněnských církví: kromě hostitele Msgr. Cikrleho, za Církev bratrskou kazatel Fr. Marek, z Bratrské jednoty baptistů kazatel Titěra, Petr Procházka z Církve metodistické a kazatel Apoštolské církve bratr Apetauer. Adventisty sedmého dne zastupoval kazatel Smilek a naši církev farářka Tydlitátová. Společné modlitby a čtení Pisma byly doplněny pěknými zpěvy v podání Brněnského ekumenického sboru. Kázání na slova z Mat 28,16-20 přednesl biskup Církve československé husitské bratr Štěpánek.

Celé shromáždění bylo nesené duchem radosti z Boží blízkosti i důvěrou v Kristovu přítomnost.

O. Tydlitátová

Varhanní koncerty v Blahoslavově domě

Další z řady varhanních koncertů v Blahoslavově domě, k nimž zveme členy našich sborů i brněnskou veřejnost, je připraven na neděli 28. února v 5 hodin odpoledne. Hana Kaslová-Ryšavá přednese skladby těchto autorů: J. Pachelbel, D. Buxtehude, P. Hindemith, Nicolas de Grigny, J. Alain, J. S. Bach. Srdečně zveme.

Výročí měsíce

Letos posledního ledna uplynulo už 70 let od smrti reformovaného faráře Jana Karafiáta, autora dětmi i dospělými tolik milovaných Broučků. Narodil se 4. ledna 1846 v Jimramově a byl to muž nad jiné výrazný nejen v evangelickém světě. Připomeneme si ho úryvkem z Paměti profesora Pavla Váši, od jehož narození 23. ledna 1999 uplynulo 125 let.

Pavel Váša v druhém díle svých pamětí, které vydal knižně Kalich 1947, píše:

„Roku 1895 přichází Jan Karafiát po svém dvacetiletém působení ve Valašské Hrubé Lhotě na Královské Vinohrady. Opustil Lhotu, aby se v Praze plněji věnoval činnosti literární, především úkolu, který pokládal za svůj životní: revizi kralického překladu Pisma svatého.

Brzy vykonal pronikavý vliv na evangelickou mládež soustředěnou v Jeronymu (spolek evangelických studentů, EŠ), sotva menší, než T.G. Masaryk. Působil na ni především svým dokonalým gentlemanstvím. Nejvíce jsme k němu přilnuli proto, že nás měl rád. Jako Masaryk i Karafiát měl kolem sebe rád mladé lidi. Na Smetance ve svém bytě jim věnoval nedělní odpolední svačiny. Nepozval nás mnoho najednou, dva, tři, nejvýše pět, aby kroužek zůstal důvěrný. Pohostil nás dobrou kávou nebo dokonalým anglickým čajem, jemným pečivem a vždycky měl přichystána drobná cukrátky pro ty, kteří dovedli pěkně po dětsku odříkat nedělní zlatý text. Sledoval s potěšením vážné studentské lásky a třeba i sám jemně upozornil na nějaké hodné děvčátko. Zvláštním potěšením mu zřejmě bylo pozvat si snoubence na večeři, ať se sestíčkou nebo matkou snoubenky. A tu se teprve plně rozvílo všechno jeho umění vzdělané konverzace a ušlechtilé zábavy. Sám k ní přispěl nejvíce hovorem, vypravováním a hudbou. Byl vynikající pianista, jeho ruka štíhlých prstů byla rukou virtuóza. Hrál ovšem jen hudbu klasickou. A sám rád si poslechl hudbu hosta, byl-li dobrým pianistou. Jeho hosté - bystří pozorovatelé - byli by mohli zaznamenat poutavé stolní

rozprávky jako u Luthera nebo Goetha. Řídl se podle hostova oboru: s filologem mluvil o filologii a při tom dovedl povědět překvapující období z hebrejštiny. Snesl vlivně i odpor mladého hosta. U studentů se mu vyznamenání rozumělo jaksi samo sebou a jeho synovci s ním měli po té stránce trampoty.

Šestnáct kázání z té doby zachytil přesným stenogramem tehdejší právník, pozdější ředitel Hypoteční banky v Brně, Karel Vilím. V letech 1901 - 1909 zapisoval jeho kázání student Adolf Novotný, pozdější československý farář a profesor Husovy fakulty. Zatím jich vydal tiskem roku 1940 šedesát. Jak kázal Jan Karafiát? Především prostě a jasně s přesným rozdělením látky a myšlenek. Žádné hlubokomyslné filozofování, žádné krasořečnictví, ale opravdové osobní svědectví o hříchu a o spasení v Ježíši Kristu. Hřích a Boží milost v Pánu Ježíši byly ústředím každého jeho kázání. Z jeho snažení se chodit stále s Bohem, stát se, být a zůstat jeho dítětem, třebaš nejmenším broučkem, plynula uchvacující jednota Karafiátovy osobnosti. Je vedle Masaryka nejjednodušší, nejoprávněnější českou osobností.

Jsmo jeho památce a jeho dílu stále tolik dlužní. Vzpomínám tu znovu, jak vysoko cenil spisovatele Karafiáta muž tak vzdělaný a sečtělý, jako byl šéfredaktor Lidových novin Arnošt Heinrich, když požádal Karafiáta za stále spolupracovníctví, nabízející, že v Lidových novinách otiskne vše, co Karafiát ještě kdy napíše, ať to bude kázání, beletrie, biblická studie nebo modlitba. My jsme si kromě Broučků, Broučkovy pozůstalosti, Paměti a nevelké sbírky kázání nevydali z jeho díla dosud nic.

Láska, třebaš kritická, byla vždy největší ze všech jeho duševních mohutností. Ta prozařuje nejen jeho teologii, ale i poezii. I Broučci jsou pomníkem především lásky až bolestné, nejen povinnosti. V živé křesťanské lásce je zvláštní kouzlo Karafiátovy osobnosti.

Z Paměti Pavla Váši vybrala Eva Šimková

Kniha

Jako pták na drátě

Od autora této knihy, Martina Fendrycha, v té době náměstka českého ministra vnitra, byste čekali, že se dozvíte nějaké tajnosti z práce vnitráků a policistů. Nic takového! Fendrych však vaše zklamání utlumí a vyléčí, neboť vám dá nahlédnout do svého osobního života a prozradí vám svůj základní vztah k životu. Všem, kdo rádi mluví o svých trablech a nejistotách, a těm dalším, kteří dodávají, že je to vše k neunesení, Fendrych tiše řekne: „Někdo to s námi nese.“

Kdo je to ten Někdo? Fendrych o tom nic nepoví. Jen zaznamenává, jak život jde dál, dějí se věci a najednou se vynoří odpověď, kterou vytvořil Heidelberský katechismus: „Mým jediným potěšením je, že nejsem sám svůj, ale svého věrného spasitele, Ježíše Krista.“ Fendrych jej cituje a dodává: „Když jsem jeho, mohu klidně krmit velbloudy.“ Chce tím říct, že když je tomu tak, pak je lhostejno, jaké má člověk na světě postavení. I svému plešatění nechá volný průchod, neboť i to se děje „s plným vědomím a z vůle Otce mého nebeského“.

Tato víra je vítězstvím člověka nad pokušením něco učinit pro svou záchranu, třeba pravidelně si mýt ruce, nebo postít se. Tato víra, zjišťuje Fendrych o Velikonočních, nemá důkaz. Prázdný hrob je jen volný prostor pro víru. Zmrtvýchvstalý Ježíš se setkává s hříšníky při svatě Večeři. Odpustění, které je tam hříšnému Fendrychovi potvrzeno, on pokládá za absolutně nejpodstatnější slovo. „To se mi uleví a zaleje mě vděčností, ale hlavně údiv. Vždycky mě to překvapí.“

To je jen nepatrná ukázka, která zároveň dokládá, že Fendrych je náš bratr. Patří

do evangelického sboru v Praze - Střešovicích, kde se svou ženou a dětmi sedává pod kazatelnou a rád naslouchá evangelijní zvěsti z úst faráře Jaroslava Vettera. Ten svůj rytmus "od neděle k neděli" zachovává. Mnohokrát - nepočítal jsem kolikrát - zaznamenal, že byl se svou rodinou "v templu", a také kdo kázal a co si jako posluchač z kázání zapamatoval. Jsou to pozoruhodné poznámky, a vy si při jejich četbě řeknete, že tak pozorný by měl být každý posluchač a tak odpovědný každý kazatel.

To je jen jedna stana Fendrychova života. Druhá patří světu. Apoštolové výzvě, abychom se oddělili od pokolení „živého a nedobrého“, nerozumí tak, že bychom se na ně měli vykašlat, nýbrž přinášet mu dobrou zprávu - evangelium. Světa se nesmíme bát, což Ježíš neříká x krát: „Nebojte se!“

Pro svého nemocného a umírajícího otce nemá jiné povzbuzení, než se nebát a vrhnout se do Boží náruče. A své matce zpívá kostelní písně, aby se už nedívala dolů na svůj „strašně nespravedlivý a těžký život“, ale nahoru. Oba mu umřeli. Toto Fendrychovo setkání s nemocí a se smrtí patří v jeho záznamech k nejvýznamnějším stránkám celé knížky. Nejsou cítit strachem, jsou plné světlé naděje. „Skoro se tam těším“ (str. 414).

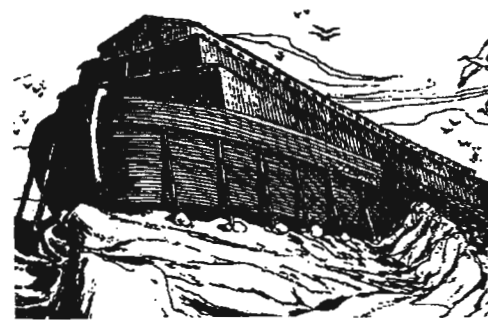
Že jsem mnoha stránek Fendrychovy knížky nevzpomněl? Jistě. A vědomě. Hlavně proto, abych vás falešně nenasměroval. To by byla moje velká chyba.

Josef Veselý

Dětský koutek

Poznej příběh

Pevně věřím, že jste ten minulý příběh bezpečně poznali, ale jsem zvědav, jak si poradíte s tím dnešním.

Příběh pro mladší - Veverčák Puk

Veverčák Puk žil s mnoha ostatními veverkami v jednom velkém parku. S rodiči, bratříčkem a sestríčkou bydlel v dutém stromě vysoko nad velkou loukou.

Puk a jeho sourozenci si rádi hráli s ostatními veverkami v parku. Jejich nejmilejší hra byla na babu.

Každý den však docházelo k hádkám, protože Puk chtěl být vždycky jenom baba. Ostatní veverky nebyly moc rády, protože Puk byl dost divoký a vztekal se, když nemohl nějakou veverku dohonit.

Jednou si Puk chtěl zahrát. Skákal z větve na větev a hledal kamarády. Vyšplhal do každé koruny stromu a nakukoval do každé dutiny. Nikoho však neviděl. Nakonec se rozzlobil a hlasitě pokřikoval: „Dlouhoocasníci, šplhavci, hopsalové, pojďte si se mnou hrát!... Jste hlupáci, když nepřijdete..... Já si s vámi stejně nechci hrát, budu si radši hrát sám. Neumíte přece vůbec šplhat.“ A rozčileně se usadil na větev.

Za chvíli se však cítil moc osamělý. Zesmutněl a začal plakat.

Ostatní veverky Puka potají pozorovaly a bylo jim ho líto. Vylezly ven a volaly na něho: „Pojď si s námi hrát na babu!“ A Puk vesele zavolal: „Kdo chce být baba?“

Z knihy Příběhy pomáhají s problémy (nakl. Portál)

„Televize není nepřítel, televize se dá vypnout.“ Jan Werich

Příběh pro starší - Ruka a písek

Když jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: „Mami, co udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?“

Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila a nabrala dvě hrsti plné písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku sevřela a písek se jí sypal mezi prsty. Čím více tiskla pěst, tím více písku se sypalo pryč.

Druhou ruku nechala úplně otevřenou - písek na ní zůstal všechen.

Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: „Rozumím.“

„Mám přítele!“ musím říct s údivem.

A se stejným údivem: „Čím jsem si ho zasloužil?“

Anketa

Rada lidí se považuje za věřící, ale nehlásí se k církvi. Nechtějí být nikde organizováni. Potřebuje vůbec člověk k víře církev? Jestliže ano, proč?

(Otázku jsme položili v obou našich sborech lidem různého věku, některé anketní listky dala mládež vyplnit i svým nevěřícím spolužákům. Vybírali jsme z 50 odpovědí, z podobných uveřejňujeme nejcharakterističtější.) jg

lékařka v důchodu, 82 let

- Člověk k víře církev nepotřebuje, je mu však v mnohém nápomocná. Pro člověka, který od dětství v církvi vyrůstal, je její společenství nepostradatelné.

vysokoškolačka, 32 let

- Člověk nepotřebuje církevní organizaci. Aby byl člověk, musí však něčemu věřit. Víra v Boha je pevnější (jistější), je-li sdílena ve společenství. Ale lze věřit i opuštěn na pustém ostrově.

důchodkyně, 83 let

- Ano. Víra je ze slyšení, společenství a obecenství.

důchodkyně, 78 let

- Mám za to, že k víře nepotřebuji být organizována v církvi. Ale příslušnost k církvi mě ve víře podporuje a pomáhá.

student, 24 let

- Jednoznačně ano. Ze čtyř důvodů:

1) Rada lidí ani neví, co to je církev, víra, co znamená být v církvi atd.

2) Mírně-li pod církvi evidenci vlastní bytosti ve sborové kartotéce, pak k víře církev nepotřebujeme. Pokud se však hlásíme k víře v Krista, pak je církev logickým vyústěním této víry, protože tato víra vede k lásce a láska se realizuje vždy v nějakém společenství.

3) Mírně-li vírou povšechné přesvědčení typu „něco nad námi musí být“ nebo „já žiji podle přikázání“, pak k takové „víře“ není žádná církev potřebná. Otázka však zní, k čemu taková víra člověku je.

4) Problém je třeba odlišit od otázky, zda je církev nutná ke spásě. Milosrdenství Boží hledá cestu ke každému člověku a

jeho soud nemusí být smrtelníkovi zjevný. K víře, jak ji rozumí Nový zákon, je však církev nevyhnutelná, protože nelze „věřit pro sebe“, pokud pod vírou nerozumíme jen spekulace o teoretické existenci nejvyšší bytosti (to není biblická víra).

Rovnici „věřit = bojovat za lidská práva“ apod. neberu!

studentka, 26 let

- Na jedné straně jsou určité lidé, kteří uvěří i bez církevního zázemí. Jejich víra může být i daleko silnější a není omežována různými pravidly, která si církve stanovují. Na straně druhé ale církev nabízí svým členům určité zázemí, jistotu setkávání a vzájemného posilování ve víře. Na otázku nelze odpovědět obecně ano nebo ne. Za sebe ale mohu říci, že mně existence naší církve pomáhá.

muž, 26 let

- Nepotřebuje. Rada lidí dnes marně hledá církev vyhovující jejich víře a přesvědčení.

lékař, 42 let

- Ne, ale církev může pomáhat.

technička, 45 let

- Potřebujeme se sdílet, učit se v lásce spolu vycházet, navzájem se obdarovávat. Církev je tělo Páně, zaslíbení jsou pro ty, kteří toto tělo tvoří.

důchodce, 65 let

- Ano, protože církev nás učí společenství, službě a porozumění. Svědectví druhých lidí usměrňuje a koriguje naši víru a naše postoje.

učitelka, 26 let

- To záleží na člověku. Někdo k víře potřebuje společenství a setkávání s ostatními věřícími, být organizován, mít se na koho obrátit v případě životních problémů i radostí. Jiným lidem stačí „pouze“ víra v srdci, bez kontaktů s druhými. Myslím, že je důležité, abychom se vyhnuli souzení typu - tito jsou lepší, tito horší. Nenáleží nám to.

důchodce, 80 let

- Ano, církev potřebujeme pro vzájemné potvrzování se ve víře a potěšování. Víra má vždy společenstevní dosah.

učitel, 77 let

- Ano. „Hleďte Hospodina, pokud může nalezen byti, vyzvějte ho, pokud blízko jest“ (Iz 55,6). Věřící člověk stojící mimo církev je ochuzen o společenství, které pomáhá hledajícím plněji poznat to, co Stvořitel o sobě hledajícím zjevil.

„Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův“ (Gal 6,2). Úkolem věřících je v duchu Kristově vytvářet v církvi společenství, v kterém nalézají porozumění a pomoc pro sebe i pro druhé.

úřednice, 52 let

- Ano. Ve společenství církve se posiluji ve víře, učím se, sdílím starosti i radosti, církev mi pomáhá a doufám, že i já jsem přínosem.

technička, 54 let

- Myslím, že pro lepší orientaci a společenství ano. Známe ale dost věřících a charakterních lidí, kteří do společenství církve nechodí, nebo alespoň ne často. 100 % nutné to tedy zřejmě není.

student, 22 let

- Ano, aby člověk ve své víře nezakrtněl, aby ji rozvíjel, aby sám nezašel někam úplně jinam. Ti druzí mu pomáhají uvědo-

movat si a prohovořit své myšlenky, názory a náhledy.

student, 21 let

- Ano, člověk ve své víře jistě potřebuje podporu ostatních, někoho, s kým se může sdílet. Je to dobré i proto, že (jak píše Lewis) „neupadne do vlastního náboženství“. Každý se může mýlit a být v určitém ohledu zaslepený. Otázka je, zda nehrozi nebezpečí, že se člověk nechá církví vést a nepřijme vlastní odpovědnost.

student, 21 let

- Myslím si, že církev nepotřebuji.

studentka, 20 let

- Víru si nosí každý v sobě a musí se zodpovídat sám před sebou. Náзор, že někdo něco provede, pomodlí se a je čistý jako lilie, je podle mě trošku proti zdravému rozumu.

překladatelka, 30 let

- Aby mohl sdílet společenství se stejně smýšlejícími lidmi. To zároveň dodává sílu a povzbuzení ve chvílích zkoušek a krizí víry, pocit, že člověk není na světě sám. Zároveň zde najde přátele, na které se může plně spolehnout.

studentka, 18 let

- Člověk si svou víru sice může částečně vybudovat sám, ale ke svému „duchovnímu růstu“ církev jako společenství jemu blízkých lidí potřebuje. Najde tam (nebo by měl najít) podporu, odpověď na své otázky, ale současně i on sám pomáhá druhým.

nevěřící student, 20 let

- Ne, myslím si, že pokud člověk bere víru v Boha vážně, nepotřebuje k tomu církev. V některých církvích totiž učí nepravdy a bludy.

jg

Zprávy ze staršovstva sboru Brno I

Na své prosincové schůzi staršovstvo jmenovitě poděkovalo sestrám, které mají na starosti účetnictví a daňové odvody. Dvě kontroly z Finančního úřadu a Magistrátu dopadly bez připomínek. Byl schválen rámcový plán bohoslužeb na první pololetí roku 1999. Předsedou staršovstva byl zvolen bratr farář Gruber a byly upřesněny pracovněprávní vztahy sborových zaměstnanců. Od Křesťanského centra - Ježíš přijde byl zapůjčen flanelograf pro Dětský klub a Nedělní školu. Byl projednán anonymní dopis s námitkou proti pozdravení pokoje při vysluhování Večeře Páně. Staršovstvo ponechává na kazatelích, zda toto znamení vzájemného usmíření do liturgie zařadí či nikoli. Bylo rozhodnuto změnit od 1.1.1999 pořad bohoslužeb. Po první písni budou ohlášky a po nich zařazena píseň, kterou se budeme učit. Ohlášky a přímlovnou modlitbu budou mít častěji laici a bohoslovci. Bratr kurátor informoval o zasedání synodu, kterého se jako poslanec zúčastnil.

Na lednové schůzi byly dobře hodnoceny adventní bohoslužby „Setkání se Slovem a hudbou“ s připomínkou, že v zimním období by bohoslužby v Červeném kostele měly být spíš kratší. Líbila se dětská vánoční slavnost, vánoční minikoncert Ratolestí a společné bohoslužby s II. sborem v Blahoslavově domě 28.12.

Bratr farář informoval o soustředění konfirmandů o pololetních prázdninách ve Velké Lhotě na Valašsku. Na konvent byli zvoleni na nové 4 leté období: bratři Milan Ryšavý a Václav Matoulek a sestry Rut Hanáková a Eliška Soběslavská. Byl

schválen text dopisu členům bývalého německého luterského sboru v Brně, které chceme pozvat ke svatodušním bohoslužbám 23.5. Staršovstvo rozhodlo požádat o dva běhy na Blažkově v termínu: 24.7. - 31.7. a 31. 7. - 7. 8. Byl také hodnocen časopis Setkávání. Většinou se líbí, některým se zdálo, že se na rozdíl od Jedničky příliš podobá ostatním církevním časopisům.

První neděle v březnu bude rodinná, sborové shromáždění bude 21.3. První neděli v květnu čekáme hosty z Basileje. Poslední víkend v květnu se plánuje sborový víkend na Blažkově. Příští schůze staršovstva budou 8. února a 8. března.

Jg

Zprávy ze staršovstva sboru Brno II

— z jednání staršovstva v lednu 1999

Staršovstvo se sešlo už 4. ledna; nebyly proto dopodrobna připraveny běžné zprávy. Vyslechlo úvahu o předmětu rozhovoru ve věci vztahu k židovskému náboženskému společenství, jak byl otevřen skupinou kolem prof. Balabána. — Zvolilo své zástupce na seniorátní konvent. — Rozhodlo o sbírce na pomoc obyvatelům středoamerických zemí, které zpustošil hurikán Mitch. (Sbírka bude v Blahoslavově domě 24. a 31. ledna a 7. února.) — Rozhodlo o rekonstrukci části technického zařízení k ozvučení Blahoslavova domu. Očekává se, že ji bude možno provést zároveň s připravovanou opravou čelní stěny kostela.

Jv

Týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

- ♦ 8. 2. Staršovstvo v 18³⁰
- ♦ 22. 2. vzdělávání v 19⁰⁰

- ♦ 19⁰⁰ mládež

Úterý

- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina dětí
- ♦ 17⁰⁰ dětský klub
- ♦ 18⁰⁰ dorost YMCA

- ♦ 18⁰⁰ biblic. hodina v Kr. Poli
- ♦ 19³⁰ třicátníci (2. a 16. 2.)

Středa

- ♦ 10⁰⁰ příprava ke křtu
- ♦ 14⁰⁰ příprava ke křtu
- ♦ 15⁰⁰ kavárnička
- ♦ 16⁰⁰ konfirmační cvičení
- ♦ 18³⁰ příprava Ned. školy
- ♦ 19⁰⁰ sdružení YMCA

- ♦ 18⁰⁰ biblic. hodina v Blahoslavově domě

Čtvrtek

- ♦ 15⁰⁰ Rychmanov biblická hodina dětí a konfirmační cv.
- ♦ 17⁰⁰ biblická hodina pro dospělé

- ♦ 16⁰⁰ příprava konfirmandů C
- ♦ 17⁰⁰ vyučování dětí

Pátek

- ♦ 18³⁰ zkouška pěveckého sboru
- ♦ 20⁰⁰ starší mládež YMCA

- ♦ 14⁰⁰ příprava konfirmandů A
- ♦ 15⁰⁰ vyučování dětí, příprava konfirmandů B

Neděle

- ♦ 9⁴⁰ modlitební chvíle
- ♦ 10⁰⁰ nedělní škola

Sobota

- ♦ 10⁰⁰ služby Boží v domově důchodců na Kociánce (13. a 27. 2.)

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník - Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. **Odpovědný redaktor:** J. Gruber, J. Vítek. Vychází 10 x ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adresu sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možné posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena 10 Kč.** Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/ 42211453. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69 **Datum uzávěrky příštího čísla: 20. 2. 1999**